

[Udenrigsministeren.]

som gør ligt skulle opruste til en højde, der svarede til Sverige. Derfor skylder det ærede medlem os at forklare, hvorledes det Danmark, der efter hans opfattelse ikke kan bære de nuværende forsvarsudgifter, skulle have haft evne til at bære udgifterne ved anskaffelse af materiel til mellem 2 og 3 milliarder kr., som nu leveres gratis af Amerika — for det var da meningen, som jeg sagde, at det nordiske forsvar ikke skulle have været et forsvar på papiret, men et forsvar på højde forholdsmæssigt med det forsvar, Sverige har skabt med en milliardudgift om året for det svenske folk.

Jeg vil gerne overfor det ærede medlem hr. Hans Hedtoft understrege og bekræfte, som jeg allerede har fremhævet det i tirsdags, at Danmarks politik såvel i FN som i Atlantpagten følger den linie, at ingen mulighed for forhandling må lades uforsøgt, at Danmark, hvor vi har mulighed derfor, vil udøve sin indflydelse for at mildne modsætningerne og gennem en sådan mæglende virksomhed undgå enhver skærpelse af dem, enhver øgelse af spændingen. Dette er ikke tomme ord; den skildring, som ofte gives af vor nuværende politik, ikke blot i kommunistiske blade, men også i store dele af den radikale presse, og som jeg desværre også fandt et genskær af i det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s tale, som en uovervejede stemningspolitik, er ikke i overensstemmelse med virkeligheden. Vore handlinger viser, at det ikke er tomme ord, når vi fremhæver dette vort standpunkt. En gennemgang af den danske politik i det sidste år i FN og Atlantpagten frembyder en række eksempler derpå. Det mest typiske er måske den indsats, vi har gjort for at undgå den skærpelse, som ville følge af en lammelse af øst-vesthandelen. Ikke blot har vi fremhævet faren ved en sådan politik og konsekvenserne af bestemmelser, der kunne betegnes som handelskrig, men vi har også fundet forståelse for vort synspunkt og opnået betydningsfulde resultater, samtidig med at vi ikke derved har svigtet naturlige forpligtelser som medlem af Atlantpagten.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft fremsatte en udtalelse om Sydslesvig i lighed med, hvad der tidligere har været tilfældet.

Han takkede os, fordi regeringen har accepteret, som det ærede medlem sagde,

„den sydslesvigpolitiske linie, som den som opposition så ofte hånede os andre for“. Jeg har ved en tidligere debat svaret herpå, jeg vil gerne sige nogle ord om det også her i dag. Den nuværende regering fører den Sydslesvigpolitik, som det har været muligt at vinde tilslutning til blandt de demokratiske partier, og ingen anden politik er mulig i dag. Denne kendsgerning har ingen forbindelse med, hvilken politik der, medens tiden var dertil, kunne have været ført. Vi var tilhængere af en anden politik, men vi kunne ikke finde fornøden tilslutning til den, og derfor må vi nu drage konsekvenserne af den politik, som ikke vi, men andre i første række har ansvaret for. Men lad os ikke velblive at genopvække den gamle strid. Den hører historiens dom til. Lad os i stedet samle vore kræfter om de opgaver, der nu ligger for, arbejde med de muligheder, der i dag er tilstede for at støtte vore landsmænd dernede i deres berettigede krav om kulturel og demokratisk frihed til at leve deres liv efter deres hjerters trang. Den enighed, som her består imellem de demokratiske partier, og som under denne debat har fundet udtryk i spørgsmålet om den slesvig-holstenske valglov, er glædelig og er en styrke.

Det er måske rigtigt, som det ærede medlem sagde, at mine udtalelser om hovedsynspunkterne for dansk udenrigspolitik var holdt i almindelighed, men jeg fandt det nyttigt at fastslå hovedlinierne i en samlet fremstilling og nødvendigt bl. a. for at vise, at det er den samme linie, der går igennem vor holdning i forskellige spørgsmål, og at der ligger et grundsyn bag: nødvendigheden af internationalt samarbejde for også derigennem at se Atlantpagten i dens rette lys, ikke som noget, der står i modsætning til, men tværtimod i den nøjeste sammenhæng med vor politik såvel i FN som i Europarådet. For mig er der ikke nogen modsætning mellem solidariteten i FN og soldariteten i Atlantpagten, og den radikale varme tilslutning til FN og partiets næsten forbitrede og stadige angreb på Atlantpagten er for mig uforståelig og selvmodsigende. Jeg lagde også megen vægt på at få spørgsmålet om suverænitetsprincippet i nutiden frem til belysning for at vække forståelse for den fundamentale ændring, som her er indtrådt, og som vi nu må arbejde